

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924. - ΕΤΟΣ 6^{ον} ΑΡ. 259

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

· ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

· Έπιταγή και Έπιστολαί άπ' εϋθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 14

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρα. 50. - Ἑξάμ. δρα. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50. - > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4 - > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλοιο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξι. δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΥΠΟ... ΧΙΟΝΟΝΕΡΟΝ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΕΣΒΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΣΙΚ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ

Ο κ. Ρ. οδηγεί δια πρώτην φοράν εις την γκαρσονιέρα τον κ. Μ., ή όποιον μέ το να έδεχθην γάμωσι μίαν γκαρσονιέραν δέν θα ήτι έδεχθην να παραμείνη εις αυτην και ως έρωμένη. Δηλαδή ή κ. Μ. δέν έχει γίνεσν ακόμη έρωμένη του κ. Ρ. Έτσι αι σχέσεις και των δύο αυτών ατόμων εύρίσκονται ακόμη εις τό στάδιον της προπαρασκευής. Έξελλισσαντα όμως έτσι πού κανείς δέν έχει παραπονο. Η κ. Ρ. έπισκέφθη λοιπόν, διά πρώτην φοράν, όπως διαβεβαίωσν μίαν γκαρσονιέραν.

Μιά γκαρσονιέρα ενός κομψογεμένου κυρίου έχει τόσα όρατα διαβολοπάγνια, τόσα άεσοπεριέργα μπαμπελό, έξ άλλοι τα έπιπλα της γκαρσονιέρας του κομψού αυτού κυρίου άποτελούν τα πειδ ακλιτεχνικά μοντέλλα, έπάνω στα όποια κολιζείται καταλλήλως ή αισθητική της κ. Μ.

Ο κ. Ρ. όλοερωτικώτατος δέν παραλείπει εις κάθε έξαρσιν της φίλης του για κάθε πραγματάκι, για κάθε έπιπλα, να της λέγει με γλυκύτητα δυνάμεις... 10 έπιπον:

— Αυτό είναι δικό σας, κι αυτό δικό σας κι αυτό δικό σας.

Η γαλαντομία του κ. Ρ. έφθασε μέχρι τουούτος σημείου ώστε ή κ. Μ. να σκέπτεται πως διάβολο να μεταφέρει σπίτι της αυτά όλα τα δώρα.

— Και τέλος φθάνει ή στιγμή της αναχωρήσεως της κυρίας. Ο κ. Ρ., αναγκάζεται έτσι διά έπισκέψην της έξομολόγησν τον. Αρχίζει λοιπόν ό άνθρωπος να βολιζει προς τον τελικόν του σκοπόν.

— Κυρία μου, της λέγει, αν ήθελα να μένατε ακόμη μία ώρα θα σας προτομαζα μία πολύ νόστιμη σουρπίζ. Έ άναβα αυτά τα χρωματιστά λαμπίονα. θα κατέβαζα της κουστίνης και μέσα σ' ένα έξοτικό νονειρόδι φωνικόν θα σας προσέφερα ένα τσάι.

Η κ. Μ., γυναίκα παρά πολύ του κόσμου, δέν άργησε να μαντεύσν τους σκοπούς του φίλου της.

— Σας είπα, του λέγει, ότι όσα και αν κάνετε ούδέποτε θα σας παραδοθώ, όχι γιατί δέν σας βούσκη του γούστου μου, άλλα διότι μέ δεσμεύει ένας μεγάλος όρκος. Όρκωθηκα να μη δοθώ σε κανέναν άνδρα προ της παραλεύσεως έξιμήνου. Σεβασητε τον όρκον μου και μη με έρωτάτε περισσότερα.

— Κρίμα, κάνει καταλυτημένος ό κ. Ρ. Κ' έγω που εκράτησα με πολύ καλή θέσιν στην καρδιά μου για σας...

— Και υποφέρετε, του καταλαβαίνω. Έστηρίζετε πολλός έλπίδας σ' εμένα και δέν έφροντισατε να βρήςτε μαμιά άλλη πειδ βολική. Έννοια σας όμως. Άφριο θα σας φέρω μία φίλη μου... Είναι μία γυναίκα πολύ άδικημένη από τον άνδρα της... Υποσχέθηκες μου όμως ότι μόλις περάση του έξαμήνου δέν θα την ξαναδήςτε. Ο όρκος μου τότε θα έχη λυθη και μπορείτε...

Ο κ. Ρ., εύτυχής από τό ουρανόπεμπτον κελεπούρι, έδωσε στην υποχρεωτική φίλη του τας πλέον θερμάς διαβεβαίωσης.

Η φίλη της θα άπετέλει τον συνδετικόν ρόλκον μεταξύ της κ. Μ. και του κ. Ρ., μέχρις ότου παρήλατο τό καθηραμένο έξαμήνον.

Την άλλην μέρα ό κ. Ρ., μέσα στην ίδια κομψή γκαρσονιέραν, έδεχέτο την έπισκεψιν της κ. Μ. και μίας άλλης κομψής κυρίας πού είχε τον πρόσκοπον σκεπασμένον. Μόλις όμως ή άγνωστη αυτή κυρία αντίκρισε τον κ. Ρ., πρίν ακόμη την χαϊρετση, έβγαλε μία δυνατή φωνή φρικής κι έπεσε λιπόθυμος. Ο κ. Ρ. έτρεξε άμέσως να την βοηθήση. Πρώτη του δουλειά ήταν να της βγάλη την σάρκα πού έκείπαζε τό πρόσωπό της. Νέα φωνή φρικής ακούστηκε τότε από μέρους του κ. Ρ.

— Η γυναίκα μου!

Παρά την γνοσθητή τώρα κυρίαν έλιποθύμησε κι ό κομψός κ. Ρ. Κ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΣ 1924
Εγκρίνεται: Αμερικάνικι, Άνοιχτόκαρδος, Βεατρίκη, Ζυλαμάς, Ζυλάδη, Ουλασσόυκος, Κιβ Ροεδες, Λαντέ, Λαλαςτίνας, Μελαγουλοκός, Μνηστή τοβ πόνου, Μοντέρα Κλοσπάρα, Μπαγιαντίνα, Παίδ τοβ Πόνου, Ρόζα, Τζών, Χρωσάνθεμο.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΡΟΛΕΩΣ

— Πώς τό είπατε αυτό; — Άέταμα τό ναού της Παρθένου Άθηνάς, κυρία μου... Τι άρραμα, Θεέ μου!

— Να, λίγο Άνά Δεξέν είναι πάντοτε πολύ σίκ... Άπό γύψον, από μέγμαιο...

— Έχασα τον άνδρα μου...

— Μάλιστα...

— Δύο μήνες... Τώρα, κύριε, δέν μου μένει τίποτα άλλο εις αυτόν τον κόσμον παρά ν' άφοσιωθώ εις την τέχνην. Γι' αυτό ήθελα, αν είχατε την καλοσύνην να με κατατοπίζατε εις τας γλυπτικής μεθόδους των Άρχαίων. Αυτή ή κληφόρος αϊφνης εις ποίαν έποχήν έπιλοτεχνηθή;

— Μου φαίνεται πρό Χριστού, δέν άποκλείεται όμως ν' άνήκη και εις την μετά Χριστόν έποχήν... Ν' άποσυρθήτε όμως από τον κόσμον τόσον νά...

— Όταν μία γυναίκα έχει λάβει την άπόφασιν να μη ξαναπαντρευθή τον βούσκη πολύ σαχλόν τον κόσμον...

— Επιστρέψατέ μου να σας παρατηρήσω ότι δέν είστε άξίατος; οκλήρα; αυτές καταδικνεις.

— Ένας άνδρας σόφρον, ένας άνδρας αϊφνης πού θα μπορού να σας αγαπήση άπολύτως...

— Δησημονήσατε να μου δώσετε έξηγήσεις για την Λερναίαν Ύδραν...

— Ά, παρντόν... Ναι, να... ή Λερναία Ύδρα είχε εννέα κεφαλάς... Τι άδικία, Θεέ μου τί άδικία!

— Για την Λερναίαν Ύδραν;

— Όχι, για σας, Τόσο νέα, τόσον όρατα...

Θά μου επιστρέψετε άπόψε να σας προσέφερω τό δειψνον. Σας ύπόχομαι να φάμε μακριά, πολύ μακριά από τον κόσμο... Σέ κάποια μπουλά έξοχική, αν θέλατε...

— Καλό, άλλα δέν έβαθα άκόμα τίποτε για την Λερναίαν Ύδραν...

— Έχετε δίκιο. Κοντά σας μπορεί να λησημονήση κανείς πολλά πράγματα. Λοιπόν ή σύνθεσις αυτή του Ήρακλέους φονεύοντος την Λερναίαν Ύδραν... Έσκέφηην κατά άλλο.

— Λέγετε.

— Νά φάμε στό δάσος του Σκαρμαγκά.

— Βλέπω πως δέν έχετε διάθεσιν να με βοηθήσετε εις τας έρευνάς μου...

— Ηθελα όμως να ξέρω αν προτιμάτε τον Σκαρμαγκάν ή την Κηρισσιάν...

— Σας είπα: Άποφύγετε έντελως τον κόσμο.

— Τότε θα σας προτείνω για την γκαρσονιέρα μου.

— Και ή Λερναία Ύδρα;

— Θα μιλήσουμε έκτενωώς εκεί... Θα έχουμε τότε ησύλιαν...

— Εργομαι, μη νομίζετε όμως ότι παρεσύρθην. Είς τας άρχάς μου έμμενος άνενδότως.

— Παρακαλώ, πού ύποθέσατε ότι έγώ...

— Αν δέχομαι να έλθω στην γκαρσονιέρα σας τό κάνω αυτό μόνο για την τέχνην... Μιλήστε τό σωφέρα.

Ο ΠΥΚ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΕ ΜΕΝΑ!

Μέρισος κι' είσ' αδύνατος!

Μονάγα θα βολιξή ό δυνατός ό άρχοντας.

Τι τον θωρείς χαμένος;

Η πάλη σου είναι μάταιη και της καρδιάς σου της φωνής πνίξες της αν μπουρσής.

Μένειες σ' ό ταπεινός!

Δέν έχεις κόκκινη χλαμίδα και τα στολθία σου φτωχά για να σ' ολλήεις πλούσια την μεταξένια της την κόμη

Θε να την γνήση εκίνους στα χρυσά και σε ποτήρια όλόχρωσα θα την κεράνη.

Είσαι μικρός και ταπεινός.

Κι' αδύναμος, σ' δλη σου τη ζωή θα μένης.

Κι' αν της χαρίσης την καρδιά σου; Τι με αυτό; Και τό κορμί σου όλο, θε να άξίζη σου ένα δάρο πλούσιο! Έκεινού, ένα και συναχθό μαγαζαράτσαί στό στήθος τό γλυκό της έρωμένης σου;

Κ. ΚΡΟΝΤ.

Άσ' τη «Revista Galanta»

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΙΑΒΕΣ

— Η γυναίκα μισε τό καθρέφτη, ό όποιος της δίχνη τις έλλείψεις της, γι' αυτό και ή γυναικεις μισούνται άναμεταξύ των.

— Είναι μερικά κορίτσια, άπό τα όποια τούς λείπουν μόνοι τα φτερά για να είναι σωστής χήνες.

— Οι άνδρες κυβερνοβν τον κόσμο και ή γυναικεις τούς άνδρες. Τι άλλο θέλουν;

— Είς την άφοσίωσιν του σκόλου μορσεις να βασιστής μέχρι θανάτου. Είς την άφοσίωσιν της γυναίκας όμως έως την πρώτη ευκαιρία.

— Οι παλαιό φιλόσοφοι ύποστηρίζον ότι τό μέρος του σώματος από την μέση κι' άπάνω τό δημιούργησε ό Θεός κι' από τη μέση και κάτω ό διάβολος.

— Όσο δοκιμάζεις τό κρασί περισσότεροι τόσον χειρότερα μεθής. Όσο δοκιμάζεις περισσότερο την γυναίκα τόσον ή μέθη διάλυεται.

— Είς τας άρχάς ό κάθε άνδρας νομίζει ότι εύρηκεν εις την καρδιά της γυναίκας ένα ναόν, άλλα άργότερον παρατηρεί ότι εκεί δέν είναι άλλο παρά ξενοδοχείο.

— Την γυναίκα μπορεί να την νικήσης, άλλα όχι και να την πελώσης.

— Αί ήλικιωμέναί γυναίκες μισοβν τό ήμερολόγιο.

— Η άπόλαυσισ ένός φιλήματος έξαρτάται από την διάρκειαν του χρόνου πού θα τό επιθυμήσης.

— Η ήδυπάθεια είναι ή μητέρα της άγάπης, άλλα τις περισσότερες φορές ή λαμηγόμος της.

— Οτι δηποτε πράγμα μπορεί να επανάληφθη εις τον έρωτα, όχι όμως και τό πρώτο φίλι.

Μετάφρασις από τό Ρουμανικό Γιάννης Άρδάμης

ΤΟ ΦΙΛΙ

Σε δύο μάτια κοιτανά ή χαρά κρυφομιάει και σε χελμη ορανά τό χαμόγελο περνάει. Και τρεχάτη ή νεροπή τό δυό μάγουλα στολίζει κι' ή μικρούλα τί να της Άρμονεί και κοκκινίζει.

Σε δύο μάτια κοιτανά ή χαρά δάκρυον κυλάει και σε χελμη ορανά εύτε λέγει δέν περνάει. Και στον τόσο ξεχασμό πού ή διπλή τη στομάνει τον κρυφο της στοχασμό τό φίλι τον φανερώει.

Καρδίτσα Σιάθης Δούτας

ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Έώρα ένα γέρο πού σκυφτός από παντού περνάει με τό βιολι στα χέρια του παίζει και τραγουδάει. Άκουσε, γέρο, τό βιολι κι' εκείνο τό δοξάει.

Μ' άνάβρουνά μου, φωνιές, πριν της στροφής του

Έώρα ένα γέρο πού στραβός, κοντά κοντά περνάει κάτω άπ' τό παραθύρι μου τη; νόττες τουσορπάει. Άκουσε, νιέ μου, να σου είπω, μου λέγει κ' εκεί.

Εάν τό δοξάρι σουφταιζει, δέν σουφταιζαν κ' ή, [φως τότε, νόττες].

Άθήναι Άγαμέμνων Α. Μπαρβάνος

ΤΟ ΔΙΣΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ

— Ένανα μία παρατήρησιαν, άγοπητή μου. Τον περασμένο χρόνο καμμία έρωτική μου ύπόθεσις δέν έπηγαινε καλά. Μόλις όμως έμπήκεν ό νέος χρόνος δέν προφταίνο να ηγηάλοιο στα ραντεβού όλο και νέων θαυμαστών μου. Άσφαλώς ή μοίρα τώρα άρχισε να μοχλαμογελάη κι' μου χαμογελάει παρά πολύ γλυκά.

— Όρίστε λοιπόν τώρα να μου πής κ' εσ' πούιν να διαλέξω από όλους για σύζυγο.

— Είναι πολλοί ό ύποψήφιοι;

— Παρά πολλοί.

— Τό καταλαβαίνω και θα ήνοιον άκόμα περισσότεροι.

— Πώς τό καταλαβαίνεις;

— Άπλούστατα, διότι τον χρόνο αυτό δέν ήνιονται γάμοι. Τό ξεχάσεις πως είναι δίωκτος;

ΔΟΡ ΖΟΥΜΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έκείνα πού έγγραφει δάκα φορές στόν πατέρα μου κ' άλλες τόσες πέναίνα. Μ' άγαπούσε, κ' άγαπούσε τρελά και... υπεραναρρώα. Ηγάπη του θα τοδιδνε τη δύνανμη να κάρη τ' ά π' ν τ' α γά να ήνοιμες όλοι εύτυχισμένοι. Ό θεός του, πού τό παρόν, δέν έδινε τη συγκατάθεση του. Άργότερα όμως, άμα βρισκόταν «πρό τεταλεισμένον», άμα γυρόρις προπάντων την άναψιά» του, τί θάκαν; Θέλοντας και μη, θα μάς άνοιγε τις άγκάλες, γιατί... μήπως είχε κ' άλλους στον κόσμο από μάς;

Γιάλλιον κυρό θα ύποφέραμε ίσως, — όχι δηλαδή πός θα πεινούσαμε, άλλα δέν θάμασε τόσο πλούσιος. Έπειτα, μοιραία, θα γινόμασε έκατομμυριοεχοι. Γιατί κ' ό θεός να μινε άνένδοτος όσ τό τέλος και νάφινε τις περιουσία του στό Φιλανθρωπικά Καταστήματα, — πού έννοια μας και δέν θα τόκανε ποτέ, — πάλι θα πλουτίζαμε με τις δουλειές μας.

— Ά, ό κ. Δημητράκης είχε σκοπό να έγραστη, τελείωσε! Άφού τον άγαπούσα, άφού τον ήθελα έγώ, δέν θα πέθανε, δέν θαυαυατονόυσε. Άλλά, θα μ' έμοιρασε ό π' ο σ' δ' η' π' ο τ' ε και θα έγρατόταν. Ένας φίλος του, ένας στενός, αδελφικός του φίλος, λαμπρός άνθρώπος, θα του δάναζε χιλίες λίρες.

Τού έφταναν αυτές για να κάρη τό γάμο του, ναούθη τό σπίτι του και ναρχίση τις δουλειές του. Όχι, περιούσια άλλα δέν είχε. Όταν έλασε πός έχει, έννοους αυτό τό δάνασο πού δέν θύταν ύποχρεωμένους να τό επιστρέψη παρ' ό με την ήσυχα του. Ό λαμπρός άνθρώπος δέν τό δάναζε άπλώς τις χιλίες λίρες: σφεδόντες τις χίριες. Τό ίδιο λοιπόν δένήταν; Και δέν μπορούσε να λέη πός είχε μία μικρή περιουσία, χωρίς να μπορη κανείς να τό πη πό; λεί ψέματα; Ά, μόνο ψέματα δέν έλασε ό κ. Δημητράκης Ρόδης! Δέν ήταν «τού χαρακτήρος του». Την αλήθεια και μόνο την αλήθεια...

Είσι όρατα μιας τα παρουσιασε τα πράγματα κάρη την ήμέρα. Δέν ήταν ψέμα πός είχε τη συγκατάθεση του θεού του και θα μέ πηγαινε νύψη στο σπίτι του, άφού αυτό μοι ο' ρ' α' ι' θ' α θα γινόταν άργότερα. Δέν ήταν ψέμα πός είχε μία μικρή περιουσία, άφού είχε ένα μεγάλο δάνασο.

Έγώ πειθόμενον στην έντέλεια, τάνανγώριξ, τον δικαιολογόυσα. Κι' ήταν πολύ φυσικό να μου φαίνεται ή είλικρίνεια προσοποποιημένη ό ανθρώπος πού πιά τον άγαπούσα. Άλλά τό πρεζογο είναι, ότι από την όμιλία του συγκληθήκε και κατακτήθηκε κ' ή μητέρα μου! Και στό τέλος του έδήλωσε καθαρά πός ήταν με τό μέρος του, πός θιναλάμβανε αυτή να πείση τον πατέρα μου να τό κάρη και πός αυτόν, τον κ. Δημητράκη, τον θεοφροδς πιά «δικό μας».

Σηκώθηκε τότε με όρημη χαράς, άρπασε και τα δυό χέρια της μητέρας μου και της τή γέμισε φίλια.

— Σας ευχαριστώ ή της έλεγε. Μέ κάνετε εύτυχη! Και ποτέ δε θα ξεχάσω πός σε σας, σε σ' ή μόνο χρωστώ την εύτυχια μου!

Η συγκίνηση της μητέρας μου έφτασε στό κατακόρυφο. Κ' έσκυψε με ύγρά μάτια και τον φίλησε στό μάγουλο.

Αυτό περίμενε κ' εκίνους. Κι' άμέσως ήρθε σ' εμένα.

— Άγαπητή μου Μαριτάνα! μου είπες. Βλέπεις ότι πιά είμασε άρραβωνιασμένοι. Και τό φίλι πού μου έδωσε ή μητέρα σου, χρωστώ να σου τό άνταποδώσω!

Και με την ίδια άκράτητη όρημη, κ' έφτασε από τους όμους, με σίκμας, — μου φαίνεται πός σηκώθηκε λίγο και μόνη μου, — και με φίλησε στό μάγουλο!

— Σέ μά στιγμήδ' αυτά. Κανένας δέν έσκέφητε ούτε να του άρηνηθί, ούτε να του επιστρέψη. Και μόνο μετά τό φίλι, πού τόκαινε έτσι με τό χέρι του, ή καυμένη ή μητέρα μου άναγκάστηκα να δώση την άδεια:

— Καλό, παιδί μου, είπες, φιληθήτε! Τώρα πιά, αλήθεια, είσαστε άρραβωνιασμένοι... Κι' ό Δημητράκης τότε με ξαναφίλησε στό στόμα και μ' έκανε έτσι να τον φιλήσω κ' έγώ. Άλλά έγώ είχα πιά την άδεια της μητέρας μου...

Θάταν κάπως δύσκολο να παραστήσω τί αισιάνθησα. Μού φαίνεται όμως πως αυτά τα δυό φίλια του Δημητράκη δένμ' ένθουσιασαν, δέν μου άρεσαν. Τα βρήκα πολύ όμοια με τα φίλια πού μου είχαν κλέψει ό κ. Ζωσιμάδης, έ τοελεμη-Χρηστάκης κ' ό κ. Στέφανος, τ' άτέρατα. Άνθρώπος δηλαδή πού δέν άγα-

πούσαν άλλ' άπλώς ποθούσαν. Άπό τον Δημητράκη, πού έλασε πός ήταν τόσο έρωτευμένος, ποθούσα όμως άλλοιότιμο, πού είδέραιο, πού όλο. Κι' όμως ήταν τό ίδιο: σαρκόκο, βάνασο, πρόστυχο. Έίως μάάλιστα άκόμα προστυχότερο, βανασότερο, σαρκόκερο... Μούβανε την έντύπωση, πός ήθελε να με φάη, να με σφρηξη, να με καταψη! Τόσο βαθιά στη όρση μου μπήκαν τα φίλια πού έμοιζαν με δαγκάματο, — μιά άρχη άνθρώποραγας.

Έννοείται πός δέν έμεινα πολύ κ' αυτή την κακή έντύπωση. Ήταν κάτι στιγμαίο, σαν τα φίλια. Κι' επιστέλωσε είπα με τό νού μου πως τέτοια θα είναι όλο τα έρωτικά φίλια, πός έτσι θα φιλοβν όλοι οι άντρες, εκείνοι πού ποθούν. Μήπως μέ είχε φιλήσει κανείς άλλος με άγάπη, με αίσθημα, για να έξωρ; Φανταζόμενον μόνο και στην φαντασία μου βέβαια δέν μπορούσα να παραβασθώ...

Σέ λίγο λοιπόν ήνοιον τόσο εύχαριστημένη ένθουσιασμένη, εύτυχημένη, όσο ποτέ στην ζωή μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς πιά δική του κ' ήταν εύτυχισμένος για τό άπρόκητο του, ώστε έγώ, στεκόμουν να με

παιδί μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς πιά δική του κ' ήταν εύτυχισμένος για τό άπρόκητο του, ώστε έγώ, στεκόμουν να με

παιδί μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς πιά δική του κ' ήταν εύτυχισμένος για τό άπρόκητο του, ώστε έγώ, στεκόμουν να με

παιδί μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς πιά δική του κ' ήταν εύτυχισμένος για τό άπρόκητο του, ώστε έγώ, στεκόμουν να με

παιδί μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς πιά δική του κ' ήταν εύτυχισμένος για τό άπρόκητο του, ώστε έγώ, στεκόμουν να με

παιδί μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς πιά δική του κ' ήταν εύτυχισμένος για τό άπρόκητο του, ώστε έγώ, στεκόμουν να με

παιδί μου! Κι' ένφ καθήσαμε πάλι κ' έξακολουθήσαμε την όμιλία μας, ένώ συλλογιόμενον πός τελείωσε πιά, αυτό θα γινόταν χωρίς άλλο. Κι' ό πατέρας μου να μην ήθελε, θα πέθιθταν. Τώρα πιά πού άρραβωνιαστήκαμε και φιληθήκαμε; Πώς ήταν δυνατό;

Μετά τη σκηνη των φιλιών, ό Δημητράκης είχε καθήσει κοντά μου. Και καθώς μιλούσε, μάγγιζε, με χείδευε, και κίπου-κίπου μάγκάλιαζε. Καθόλου δέ φαινόταν στενοχωρημένη ή μητέρα μου άπ' αυτό. Κι' εκίνους πάλι τόκανε με τόση άφέλεια, με τόση φυσικήτητα, έτσι σαν άνθρώπος πού με θεοφροδς

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

(Η συνέχεια)

Έκεινος όμως προσπαθών να κρύψει τη συγκίνησή του, έπροσποίθη με τον άδισόφορο και έσπευσε να τους καθησυχάσει.

— Δε σ'αυτά είπα; Δέν είναι τίποτε. Μονάχα έπρεπε να μάς διακόψω εκ τόσο σύγχαρη στιγμή. Με συγχωρείτε. Τώρα είμαι σ'αυτά διαταγάς σας. Σύμφωνοι.

— Όλοι είχαν κάποια ψυχρότητα από το άνεξήγητο έκείνο έπεισόδιο.

— Η Άλνα έπερίμενε να μείνει μαζί του για να του ζητήσει εξηγήσεις.

— Ο Στάμος φοβότανε τη στιγμή αυτή. Τι εξηγήσεις θα της έδινε, άφου κ' αυτός δέν ήξερε ακόμη; Άλλά θα πίστευε έκείνη;

— Και την πρώτη μέρα τών άρραβώνων τους θύ το ζήτησον μια τέτοια χάρη, να της ικανοποιήσει μια περιέργεια έντελώς δικαιολογημένη και αυτός θά της ήρνεύτο τη χάρη αυτή, την πρώτη που θά ζητούσε σάν άρραβωνιαστική του;

— Έπειτα τί ήθελε να του πει ο Μάριος; Και πώς τά ήξερε αυτός; Τό πράγμα άρχισε να του φαίνεται μυστηριώδες και να του κεντά άληθινά την περιέργεια.

— Άλλά την περιέργεια αυτή την έβραζε κατά μέρος. Έκεινο που προείχε ήσαν τό άλλο. Τι θαλεγε στη Άλνα όταν σε λίγο θά τον έρωτούσε έκείνη τό συνέβη;

— Η σ'αυτή αυτή τόν έβασάνιζε τόσο πολύ, μέσα στο αυτοκίνητο, ώστε έφθασαν στο παλιό Φάληρο, χωρίς να θυμάται τί έρωτησένε τούκαταν στο δρόμο και τί άπαντήσενε είχε δώσει.

— Τότε πήρε μια άπόφαση, να της πει την άλήθεια.

— Σέφθηκε πώς ή ζωή του με τη γυναίκα αυτή θάαρχιζε από έκείνη τήν ήμέρα. Στή ζωή του είχε για πρόγραμμα να γίνει ελικοκνήτης στη γυναίκα του για ν' άποκτήσει τήν έμπιστοσύνη της. Τήν ελικοκνήσια λοιπόν αυτή θά την έφηρμοζε εύθες άμέσως, από τώρα.

— Πραγματικός ήθελε ή στιγμή εκείνη μ'αυτήν ή Άλνα με χαμηλή φωνή, να του ειπή:

— Μου χωστές κάτι.

— Ήταν ή πρώτη φορά που μεταχειριζότανε μαζί του τόν ένικό. Αυτό τόν εκολάκευσε και σχεδόν τόν έγοίτευσε.

— Καταλαβαίνω τί θαλεγε, της άπήνησε.

— Λοιπόν;

— Θά σου ειπά τήν άλήθεια... μπορείς να τήν άκούσεις;

— Περιέργη έρώτησις. Όχι μπορώ, άλλα έπαυθώ να τήν άκούσω.

— Θέλεις πρώτα να μάθης ποιός είναι αυτός ο νέος που μάς έτάραξε τήν όμιλία;

— Η Άλνα είχε πραγματικώς αυτή τήν περιέργεια για να θυμηθί επί τέλους, άλλα δέν τήν έφανέρωσε.

— Άν είναι ανάγκη, ειπε.

— Είναι ένας νέος καλλιτέχνης που τόν προστάτευσε. Παίζει καλό βιολί, τόν άκουσα κάπου, μου άρεσε τό παίζέμο του κ' άνέλαβα να τόν βοηθήσω για να προχωρήσει στή τέχνη του. Είναι παιδί πολύ καλό και μ' άγαπά.

— Η Άλνα τότε θυμηθήκε. Η φυσιογνωμία του της ήταν γνωστή από τό βράδυ έκείνο που μάταιωθένταν άρραβώνων, που έπαίξε σ'αυτή της, με τήν όρχήστρα.

— Βρήκε τότε πως άδικα είχε βασανισθεί, γιατί τό πρόσκο έκείνο δέν παρουσίαζε για σ'αυτήν κανένα ένδιαφέρον κ' έτσι ήσυχασε από τήν περιέργεια που είχε να θυμηθί ποιός ήταν.

— Έμεινε τώρα τό έπεισόδιο.

— Λοιπόν, τί ήθελε; έρώτησε σχεδόν ήσυχη.

— Είναι αδύνατο να φαντασθίς τί μου ειπε.

— Τό πιστεύω. Πώς είναι δυνατόν να φαντασθί τί ήθελε ένας άνθρωπος που μου είναι άγνωστος και άδιάφορος;

— Όχι τόσο πολύ.

— Τι έννοεις;

— Όστε άγνωστος φαίνεται ούτε άδιάφορος.

— Δέν καταλαβαίνω.

— Αυτό που μου ειπε...

— Λοιπόν τί σου ειπε;

— Θά σου τό πω με μια συμφωνία. Ότι θά θά δώσης σ' αυτό που θ' άκούσης καμιά προσοχή, όπως δέν έδωσα σ'εγώ, ούτε θά δώσης. Σύμφωνοι;

— Να! λοιπόν;

— Μου ειπε με μια παράξενη συγκίνηση, πως χωρίς να θέλει άκουσε ότι σ' έζήτησα σε γάμο και ότι... ο γάμος μας αυτός δέν πρόκειται να γίνει.

— Γιατί;

— Δέν έπρόφθασε να μου ειπή για να μή με κρατήσει περισσότερο, επειδή σ'αυτή έβλεπε έκεί και θά μου εξήγηση άργότερα.

(Άκολουθεί)

Τόν άγκάλιασε κ' έκανε να τόν φλίξη. Έκείνη τήν στιγμή άνοιξε σ'αυτήν ή πόρτα κ' έφάνηκε ή Λούλα. Στά όχρα μαγουλά της είχαν ανέβραιο ή συγκίνησης λιάκι α'α. Μέσα σ'τό δωματίό της όρα πολ' ή έπεριμένα τόν Πέτρο για να της πει τί άποτελέσματα από τήν συζήτηση που έκανε μέτην μητέρα του. Η όρα όμως έπεριμένα κ' όΠέτρος δέν φαινόταν. Ο γιατρός της ειπε πως μεγάλη πάλη γίνεταν μεταξύ παιδιού και μητέρας. Και ή Λούλα, άποφασισμένη να προλάβη τήν δυστυχία που θά έφερνε έννας σκληρός χωρισμός της μητέρας από τό παιδί, έπήγε να τούς βρή, προετοιμασμένη για τήν μεγάλη θυσία.

— Έπρωχώρησε προς τήν μητέρα του Πέτρου και της ειπε με φωνή που έστρεψεν από τό σκαραγμό που έδοκίμαζεν έκείνη τή στιγμή:

— Δέν θά σ'ε χωρίσω κανείς, θάει, από τό παιδί σας. Άγαπίομαστε με τόν Πέτρο κ' είχαμε πη να παντρευθούμε, άν τό έπιτρέπατε έσείς. Τώρα που δέν τό έπιτρέπετε ο γάμος δέν μπορεί να γίνει, μπορούμε όμως ναγατιόμαστε άκόμα.

— Έκάνετε κ' οι δύο μια κουκαμάρα, άπήνησε η μητέρα του Πέτρου.

— Η άπάντησίς της αυτή ήταν έντελώς τυχαία. Έμειλεν έτσι για να δώσει μια δέξοδο στήν ταραχή της που της έπαναστατούσε τό στήθος.

— Ο Πέτρος, που άσπότησ'αυτή τή στιγμή έσπουσε με τάρματα του καρφωμένα στη Λούλα, έκλήσισε τώρα κοντά της, της έπιασε προστάτευτικά τό χέρι, και της ειπε, προσπαθώντας να τήν ένθαρρύνει:

— Η μητέρα, Λούλα θά δεχθί.

— Όχι, έκανε με κίνημα όργη; ή μητέρα του. Που άκούσθηκε να παντρεύονται δυο πρώτα εξαδέλφια;..

— Έχετε δ'απο, ειπε η Λούλα. Φανήκα με έπιπόλαο, συγχωρείτε με.

— Ο Πέτρος όμως, άπήνησε η μητέρα, πρέπει να φύρη από τό δω μέσο.

— Άς μήν άνησυχήση ο Πέτρος. Θά φύγω εγώ. Αυτό νομίζω άρκεί, θε α.

— Άν είμαι θεία σου παιά, έκανε περισσότερον όργιζμένη η μητέρα του Πέτρου.

— Η τρικυμία έξέσπασεν. Ο Πέτρος έβλεπε τώρα πως ή άγάπη του ένινδύνεσε σοβαρά. Σ'ε αυτίαν τόν ένόμισε πως έφθαναν οι κρότοι που έρχόνταν από τό όρι το οι οδοθήματα της έντυχίας του, που, προτού προσβήσθι να μπει μέσο, έπεφτε τώρα σ'ερείπια. Κάποιος σαισμός τό ξεθεμέλιωσε, κάποιος δυνατός άνεμος τό κτυπούσε από όλες της μ'ριές. Η άπόγνωσις τόν είχε κυριεύσει. Άν έγινε τή Λούλα τι ποταλλοδέν έπρεπε να περιμένη έκείνη από τό θ'νατο. Στήν κα'άσταση αυτή ήπηρε τήν μεγάλη, τήν τελευταία άπόφαση.

— Τό δ'απο τού είλε τεθί. Και τό δίλημμα αυτό ήταν πολ' σπουδ'ο, πολ' τραγικό: Τήν μητέρα του ή τή Λούλα. Κ' έπρωίμιος τή Λούλα, έλπιζοντας πως γέηγορα θά ξαναβρή και τήν μητέρα του.

— Μητέρα, της ειπε, ο γάμος με τή Λούλα, θά γίνει, έστω και χωρίς τήν συγκατάθεσίν σας. Ποτέ ώ; τώρα δέν σ'ας έπίκρανα, κ' άν έκλάψιτε για μένα, κ' άν ύσφαρτε στο διάστημα της άρρωστίας μου, δέν φταίω εγώ. Δέν άρρώστησα βίβια γιατί τό ήθελα. Στά χέρια σας είχα ρομάσει τή ζωή τους και τήν έντυχία τους δ'ο δυστυχήματα πλάσματα. Τά δύο αυτά πράγματα, που έννοήθηκαν για να άνταμειωπίσουν έννομένα τόν θάνατο που τά παραμονεύει, ζήτα'ε τώρα να τά χωρίσετε. Έ, λοιπόν, αυτό δέν θά γίνει ποτέ. Η Λούλα από τήν στιγμήν αυτή είναι ή γυναίκα μου.

— Γυναίκα σου! έφώναξεν έξω φρενών πλέον ή μητέρα του. Άς έχη τήν κατάρα μου. Τήν μισώ.

— Έπρωχώρησε προς τήν πόρτα κ' έβγήκεν έξω.

— Ο Πέτρος ούτε κινήθηκε διόλου από τή θέσι του. Βιατούσε τά χέρια της Λούλας και προσπαθούσε να της δώση κουράγιο.

— Έπέρασεν λίγα λεπτά σιωπής. Η Λούλα ύπέφερεν. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, τό πρόσπο της, που για λίγες στιγμές κάπως είχε κοκκινίσει, έπήρε πάλι τήν πρώτη του χλωμάδα. Ο βήχας, έννας βήχας χροητός και βασανιστικός, της έξέσχεζε τά στήθη.

— Να πάμε στο δωμάτιό σου να ήσυχάσης, της ειπε ο Πέτρος. Έχουμε καιρό τώρα να σκεφθούμε τί θά γίνουμε.

— Άφσέ με, τού ειπε σιγά ή Λούλα. Πρέπει να π'ας να βρής τή μητέρα σου...

— Δέν έχω πειά κανένα άλλον από σένα, έκανε με ζρηρότητα ο Πέτρος. Τό πρωί θά φύγουμε από τό δω μέσο και οι δύο.

— Ο γιατρός ήλθε πάλι στο γραφείο του. Η χλωμάδα της Λούλας τού μαρτυρούσε καλά για έκείνη που είχαν συμβή.

— Μόλις τόν είδεν ο Πέτρος, τού ειπε:

— Άδριο τό πρωί, γιατρέ, φεγόμε. Πιπέτωσ'αυτά π'αυτά έλάθηρα. (Άκολουθεί)

Ο ΑΤΤΙΚ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ο ΚΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ, Μ...

Ο σύζυγος της Μαντώ είναι έξωφρενών. Άνεκάλυψε κάποιο γράμμα μέσ' στο τεντάκι της γυναίκας του, (τώρα οι σύζυγοι συνηθίζουν να ψάχνουν πολ' συχνά τό τσαντάκι τών γυναικών των), με τήν ύπογραφήν 'Ερρίκος Μ.

— Μαντώ, της ειπε άμέσως. Έχεις έρωστή. Ποιός είν' αυτός;

— Έπιασε, έξω τού άπαντά ή Μαντώ. Άκόμα δέν έσκέφθηκα για τέτοιο πράγμα.

— Με φορού'ένεις. Λάβε ύπ' όψιν σου πως κρατά τό σώμα τού έγκλήματος.

— Τώρα θά μου π'ες πως άπέκτησα και κανένα παιδί...

— Δέν τό ξέρω κ' αυτό...

— Τό παρακάνεις. Ήπες πολ' φαίναται.

— Διόλου. Είμαι πολ' νηφίλιος. Περιττές ή δικαιολογίες. Προίμιος τώρα: Θέλεις να π'ες με τόν έρωστή σου ή να μείνεις μαζί μου;

— Έστω. Προτιμώ έκείνον. Πές μου όμως τ' όνομά του και βλέπουμε. Μπορεί και να τόν γνωρίζω τόν άνθρωπον.

— Με περνάς, Μαντώ, για πράσινο χαβιράρι.

— Τι; νομίζεις ότι τώρα δέν έχουν και πράσινο χαβιράρι;

— Λέγε, έγω πηγαίνω στο δικηγόρο μου...

— Να κάνης τί;

— Να καταθέσω τό σώμα τού έγκλήματος, τήν ένοχοποιητήν έπιστολήν.

— Όστε έχουμε κ' άλληλογραφίαν;

— Βεβαίως και πολ' αίσθηματικήν. Ο φίλος σου 'Ερρίκος φαίνεται πως είναι και λίγο ποιητής. Με κάτι τέτοιες άρλοσμίτες σ'ας έσυναλλάξουν έσας της γυναίκας.

— Πώς τόν ειπες;

— Έρρίκο, Έρρίκο Μ., Δέν ύπογράφεται, βλέπεις με ύλόκληρο τό έπίθετό του... Είναι περιττόν. Τόν έξέρεις τόνον καλά.

— Η Μαντώ πέφτει σε μια πολυθρόνα και κοιτάνε να λιποθυμήσει από τά γέλια.

— Έρρίκος, ειπες; Έρρίκος Μ.;

— Μάλιστα, κυρία.

— Έ, λοιπόν φίλε μου, τήν έπαθε. Έπήρες τό γράμμα από τό τσαντάκι μου;

— Να, είχα τό δικαίωμα.

— Πρώτον δέν είχες τό δικαίωμα και δεύτερον έσλάστηκες σάν μικρό παιδί. Ο κ. Έρρίκος Μ. ε'ίμ' ε'γώ!

— Μαντώ, παλάβωσε.

— Μάλιστα, μάλιστα. Από δω και δυο μήνες δημοσιεύω κάτι αίσθηματικά γράμματα σ' ένα περιοδικό με τό ψευδώνυμον αυτό. Μπορείς να ρωτήσης. Κουτέ! δέν έγνωρίζεις τούλάχιον τόν χαρακτήρα μου, κοκορολόγη;

— !!!

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ ΕΜΠΡΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΜΟΥ

Καθισμένος εμπρός τού γραφείου μου και προσηλώνοντας τό βλέμμα μου πάνω εις τό άψυχο κείνο χαρτί που παριστά τήν γλυκεία σου μορφή...

— Τό ίδιο τραγούδι, άν δέν άπαύωμαι, μου τό έχετε στείλει και άλλη φορά κ. Τ. Τε... και δέν τό έχω έγκρίνει. Τουλάχιστον να τό στείλατε τή φορά αυτή έπιστεθιώς διερθωμένο... Σ'ας εύχοριστώ για τή μεταφοράσ' σας, κ. Άρδαμη. Σ'ας παρακαλώ να μου στείλετε συχνά κομμάτια από τή Ρουμανική φιλολογία. — Θά στοιχίση δραχ. 57, κ Νικ. Οικονομ... — Τ' Άγιοβουλιτσάκι είναι πλέον παρ'άκριμα, Πτωχέ Ποιητή. Έλήφθησαν και άργία. — Άργήσατε να με θυμηθήτε, δις Monna Yanna. Έγκριση τήν πρόξα σας, καιτοι θά προτιμήσω λίγους στίχους σας. Τώρα έχουμε έκδικησική; Ά, βεβαίως π'ας δέν σ'ας ταιριάζει διόλου τό θυμηθίμε αυτό ύφος. — Δέν εγκρίνεται τό 'Πρώτο βράδυ' κ. Μ. Άγ... κ' αυτό όχι κολλήτερο από τό άλλο. Θά δημοσιευθί κ. Δόγη. — Βλέπω με χαρά, κ. Τόλ. Χαλούλα, πως άρχισατε να έργάζεσθε σύμφωνα με τό έποδίστημά μου. Τό τελευταίον σας τραγούδι μου έκανε αυτή τήν έντύπωση. Τό έχριον. Περιμένετε τήν σειρά του. — Δυστυχώς, κ. Άλκι, ή 'Σφαίρα', δέν δημοσιεύει διηγήματα της φύσεως αυτής.

Ευχαριστώ θερμώς όσες και όσους μ' εύχηθήκανε για τής γιορτές.

Ο ΒΡΥΣΙΥΡΗΤΙΚΤΗΣ

ΠΑΡ ΠΛΕΙΦΘΕΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓ. ΚΑΤΣΑΡΙΑΔ.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ελικοκνήχως γελοιογραφία τού διασθήμου γελοιογράφου και συνεργάτου μου Κανέλλου. Παριστέ μιαν κυρίαν εισερχομένην εις τήν οικίαν της διά να... γυθθί.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Και τώρα ευχαριστούμεν θερμώς τούς πολ' κληθείς άναγνώστας μας διά τήν αυθοθυσίαν, ήν έπέδειξαν, άναγνώσαντες άπ' άρχής έως τέλους τό παρόν ήμερολόγιον, ο νέος τόμος τού όποιοθ' έκδοθί τήν νύχτα της 31ης Δεκεμβρίου, 1925 άν έχωμε ύγεια και άναγιώστας.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΟΥΡΙΑΩΝ

Ένοικίασιν: Περικλής Ποττόπουλος 14, Φ. Ζώγγας 145.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλείται ή δ'ε Άύουρα, ή δις Χρυσόθεμις, τό 'Άνθος της Έρημου, ο Δούλιος και ο κ. Γ. Δρόσος να παραλάβουν έπιστολάς των, ενδικομιμένες εις τό γραφείον της 'Σφαίρας'.

ΑΝΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΙΣΜΩΝΑΑΣ

Η διεθνή μου δι' όσους θέλουν να μου γράψουν είναι ή έξης: Mme Gismonda Rolambino P. R. Ramleh, Alexandrie Egypte.

Παρακαλείται όσοι θέλουν να μου γράψουν να τήν στείλουν άπ' ύδατος τή έπιστολήν των στήν άνωτέρω διεθνήν.

Γ. ε. μ. ω. ν. δ. α.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Πολύ άναγνώσται. Ίδιας άπό τό 'Έξωε- ρικόν, έξακολουθούν άκόμη να μου στέλνουν ψηφοδέλτια για τό Φερμιστικόν Δημοφίρεμα. Άλλω και πάλιν πρός όλους ότι ψηφοδέλ- τια τού Δημοφίρεματος αυτού δέν είναι πλέον δεκτά, καθόσον τ' άποτελέσματα έξε- δόθησαν κ' έδημοσιεύθησαν εις τό ύπ' αριθ. 256 φύλλον της 'Σφαίρας'.

Άτ' τά τραγούδια που μου έστειλεν ο Πτωχός Ποιητής έγκρινω μόνο τό πρώτο τρα- γούδι της ταβέρας, άν και τό βρισκω να μοιάζη με κάτι άλλα Διονυσιακά τραγούδια που έδίαβασα όλλοτε. Τόν παρακάλεω να φροντίση διά τήν έγκρισιν τού ψευδώνυμου του. — Τά δυο ποιήματα τού Μελαγγολισθ' τά βρήκα πολ' άτεχνα. Άσφαλώς είναι τά πρώτα που γράφει. Όλοσδιήκωτε άς μή άπο- χορηγηθώ. Μερικοί στίχοι του άποτελούν κα- λούς οϊανούς διά τόν νεαρόν ποιητήν. — Είχα όλην τήν καλήν διάθεσιν, κ. Μαν. Ά- γαν, να σ'ας εύχαριστήσω, άλλα πως να βάλω στή 'Σφαίρα' στίχους σάν αυτούς;

Καθισμένος εμπρός τού γραφείου μου και προσηλώνοντας τό βλέμμα μου πάνω εις τό άψυχο κείνο χαρτί που παριστά τήν γλυκεία σου μορφή...

— Τό ίδιο τραγούδι, άν δέν άπαύωμαι, μου τό έχετε στείλει και άλλη φορά κ. Τ. Τε... και δέν τό έχω έγκρίνει. Τουλάχιστον να τό στείλατε τή φορά αυτή έπιστεθιώς διερθω- μένο... Σ'ας εύχοριστώ για τή μεταφοράσ' σας, κ. Άρδαμη. Σ'ας παρακαλώ να μου στεί- λετε συχνά κομμάτια από τή Ρουμανική φι- λολογία. — Θά στοιχίση δραχ. 57, κ Νικ. Οικονομ... — Τ' Άγιοβουλιτσάκι είναι πλέον παρ'άκριμα, Πτωχέ Ποιητή. Έλήφθησαν και άργία. — Άργήσατε να με θυμηθήτε, δις Monna Yanna. Έγκριση τήν πρόξα σας, καιτοι θά προτιμήσω λίγους στίχους σας. Τώρα έχουμε έκδικησική; Ά, βεβαίως π'ας δέν σ'ας ται- ριάζει διόλου τό θυμηθίμε αυτό ύφος. — Δέν εγκρίνεται τό 'Πρώτο βράδυ' κ. Μ. Άγ... κ' αυτό όχι κολλήτερο από τό άλλο. Θά δη- μοσιευθί κ. Δόγη. — Βλέπω με χαρά, κ. Τόλ. Χαλούλα, πως άρχισατε να έργάζεσθε σύμ- φωνα με τό έποδίστημά μου. Τό τελευταίον σας τραγούδι μου έκανε αυτή τήν έντύπω- ση. Τό έχριον. Περιμένετε τήν σειρά του. — Δυστυχώς, κ. Άλκι, ή 'Σφαίρα', δέν δημο- σιεύει διηγήματα της φύσεως αυτής.

Ευχαριστώ θερμώς όσες και όσους μ' εύχηθήκανε για τής γιορτές.

Ο ΒΡΥΣΙΥΡΗΤΙΚΤΗΣ

ΠΑΡ ΠΛΕΙΦΘΕΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓ. ΚΑΤΣΑΡΙΑΔ.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ελικοκνήχως γελοιογραφία τού διασθήμου γελοιογράφου και συνεργάτου μου Κανέλλου. Παριστέ μιαν κυρίαν εισερχομένην εις τήν οικίαν της διά να... γυθθί.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Και τώρα ευχαριστούμεν θερμώς τούς πολ' κληθείς άναγνώστας μας διά τήν αυθοθυσίαν, ήν έπέδειξαν, άναγνώσαντες άπ' άρχής έως τέλους τό παρόν ήμερολόγιον, ο νέος τόμος τού όποιοθ' έκδοθί τήν νύχτα της 31ης Δεκεμβρίου, 1925 άν έχωμε ύγεια και άναγιώστας.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΟΥΡΙΑΩΝ

Ένοικίασιν: Περικλής Ποττόπουλος 14, Φ. Ζώγγας 145.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλείται ή δ'ε Άύουρα, ή δις Χρυσόθεμις, τό 'Άνθος της Έρημου, ο Δούλιος και ο κ. Γ. Δρόσος να παραλάβουν έπιστολάς των, ενδικομιμένες εις τό γραφείον της 'Σφαίρας'.

ΑΝΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΙΣΜΩΝΑΑΣ

Η διεθνή μου δι' όσους θέλουν να μου γράψουν είναι ή έξης: Mme Gismonda Rolambino P. R. Ramleh, Alexandrie Egypte.

Παρακαλείται όσοι θέλουν να μου γράψουν να τήν στείλουν άπ' ύδατος τή έπιστολήν των στήν άνωτέρω διεθνήν.

Γ. ε. μ. ω. ν. δ. α.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 Απριλίου ή λέξις — Vichi Nicolaidou, έτεχνόδημα. Στρατιω- τικός.

— Ζητώ άλληλογραφίαν με διδας 'Αθηνών, Γυθείου, Καβάλλας, σποδς φύλλα και δυι έπα- κολοθήρη. Γράφατε Γεηγόριον Ζορμπάν, Αιολ- κησιν Χωρ'ήκας Αρμάς.

— Ο γιορσίον περι τή; τύχησ' του άτυχοθ; λογία Άνθιμον Στατιστοπούλου ές γράφθι. Κύριον Θεόδωρον Δόροβιτς. Poste Resnante Πειραιά.

— Αιλή Σαμαρ. Άλεξάνδρεια. Αιαι σιαπάτι Τάκης Καραντόνης.

— Νεαρά κυρία γλωσσολογία ζητεί άλληλο- γραφίαν και ανταλλάσσει φωτογραφίας με κυ- ρίους πανταθόν και ιδιαίτερας με τούς εν Αι- γύπτω, Αμερική, Άγγλια και Γαλλία. Γράφατε Δουλην Κυριακ, Θωρίς 105 Γραφεία 'Σφαίρας'.

— Κ ο ν ε ρ ε λ λ ι. Γιώρσις μου διεθνήσιν σου παρακαλώ. Υπόδειξις προσωπική. Γράφει: Άπάνθρωπον. Θωρίς 56 Γραφεία 'Σφαίρας'.

— Μιάνια. Για μένα θά είναι μια μεγάλη χαρά ίσως άργότερον και έντυχία ένα γράμμα σου. Georges Hatjidakis Poste Restante Alex- andrie.

— Τάσο Φτέρη. Έσαι γρήγορα έρχθ'ς; Μπε- μπίνα.

— Στήν Σιωπή Σου. Η σιωπή σου άπονη σκληρότητα, μου δειχνη και μόνον λίγα γράμμα- τά μου μένουσι για ήχη. Η σιωπή σου άσπλα- χχη μ' έχει κατανοήσσει, στο κώλομα ως παι- νει τό χρέον και άλλόσους. Σιώπησιν, σιώπη- σε όσόντο ν' άντησθης τό σάμα δ'αχες τήν ψυχή, νεκρό να τό φιλήσθι. Πάτραι Θεοδ. Κ ρ ο τ ι ο ο.

— Νίος δημοκρατίας άλληλογραφεί με διδας και χήρας. Σποδς δυι έπακολοθήρη. Γράφατε Γεωργιον Λαμπρόπουλον Ρ. Ρ. 'Αθήνας.

— Στόν άγαπήτον φίλον Γεώργ. Μητσάλην εύχομαι τό νέο έντος έντυχισμένο

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΒΕΒΗΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ

ΞΑΦΝΉΚΗ ΠΑΝΤΡΕΙΑ

Πιρδίκου μ' πλιμ',
Θέλ' ού άγιους ν' άγιός' μα δέν τ'ν άφιν'
οί διότ' κι άν τ'ν άφήκ'ν πάλ' έκειν'
θά δρ'ίμ' αútουίν'ς
για νάν τ'ς βρη, τί
σ'νειθσι ού άνθρ'
πους στ'ν πειρασμό.
Έστο' όπ' λιές,
φόντας έγίρ'σα τά
προυχθές άναύλα
στ'ν Άνθήνα, κατά
πός σ' διάλαβα στ'ν
πιρασμέν'νίπιστ'λήν

μ', είπα νά συχάσου λιγ'λάκι από τ'ν κάματον
τ' ταξειδίου και για δαύτου μάειδι όξου έβ-
γαινα, μάειδι παραόξου, μόνε καθόμ'ν σταυ-
ρουπόδ' έπί τ'ς κλίν'ς σαν τ' Άλή πασά που
έν τ' έλ'κι άλλου ίδόν άφ' τ'ν κυρά Φρου-
σίνη. Πα στ'ν ώρα όπ' έστριβα ένα ταιγαράκ'
για νά μή μ' λείπ' τίπ'τις μαθές άπ' τ' πα-
σαδ'λίμ, νάσ' κι χτυπάσι ή πόρτα.

— Ποίους ; φωνάζου κι φέρε νά κηδήξου
άφ' τ' κρεββάτ'.

— Έγώ, μ' ρέν' νιά γυναίκα φουνή,
Άνοιγου τ'ν πόρτα κι γλέπου, ούρ' Πιρδί-
κου μ', γλέπου να σουβαρή κερία με τ' γ'να-
ρικά τ'ς κι τ' γάντια τ'ς, ίδια κι άπαράλλαχτ'
σά καθ'γήτρια.

— Ού κύργιους Μήτρ'ς ; μ' κάνει.
— Έγώ, ίδιους, κατάιδιους κι φτυστός. Κα-
θίτσι.

— Έρχου, μ' λεία, άφ' του Πατριωτ'κού
ΐδρ'μα. Μεθαύριον παντρεύουμι νιά προυσ-
φυγουπούλα κι σ' έδιαλέξ'μι μαθές για γαμ-
πό στ' συνειδησίαι Δέχσαι ;

— Κι ποιός σ' έδωκε μαθές τ' δ'κά'ουμα
στά καλά καθούμ'να νά με παντρολουίσ'τι έν
άγνοίς μ' κ' έν άκουσίς μ' ;

— Ξέρ'μι, μ' κάνει ίκειν', πώς είσι πατριώ-
τ'ς κι πώς θά διχόσ'ν νά εργαστίς κ' ίσού για
τ'ν Πατρίδα ;

— Κι τ' σχέσ'ν, κυρά μ', έχ' ή Πατρίδα μι
τ' γάμου, μι τ' σ'φ'να κι μι τ' κρηββάτ ;
Ούς τάρα ήξ'ρα ότ' φόντας άγαπάσι τινάς
τ'ν Πατρίδα τ' πάει στ'ν πόλεμου, σκουτών'τι
γά σκουτώνει, όχι όμοιος κι νά παντρεψίτ' . .

— Δέν έίς δικηου, κύργις Μήτρου, μ' κάνει
ή κερία. Ψυχ'κό θά κάν'ς, άπρουσταίφτου είν'
τ' κουρίτσι, προυσφυγουπούλα μαθές. Είνι κι
όμουρη κι μ'ς έγραψ' άπόνα χουριό όπ'
μέν' νά τ'ν παντρεψ'μι, έπ' όης μάειδι
γουνίς έχ', μάειδι συγγ'νείς. Τ'ς δίν' τ' ί-
δρυμα κι πάντα χλιαδοούλις. . .

— Κι πώς τ' λένι τ' κουρίτσι; άρουτάω τ'ν
κερία, άπρουφασισμέν'ς νά τ' πάρου έστο' για
ψυχ'κό.

— Πιρδίκου, μ' άπαντ'
Κι τάρα τί νά σε φιάξου, ούρ' σατανά ;
σ' πιάκου πουθινά κι πουθι νάσ' άφήκου τί
βγίτικς στ' δημοκρασία κι καν'ς κι τ'ν προυσ-
φυγουπούλα κι παρακαλές τ' διάφορα φιλαν-
θρον'κ'ά ιδρύμ'τα για νά σι παντρεψ'ν. Πώς
νά σε τιμωρήσουνα γιά τ' νέου σ' αυτό
χρέσι ; Στάκα κι πειρίμενε τί θά όης κλουστή
— κλουστή τ'ράματα όπ' έχου για τ' γούνασ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Έπεπρίσθην, ήγαπητοί,
έγγασθρίως
φάγας τόν περιδρομον
πρωτοχρονίως,
τό όποϊόν
έγκύμων είμι έκ τό πολύ
φαγ'ον.
Κοι γάρ γνωστός τίς
κάμ'ε προσχαλέςας
εις γέμφα λουκούσιον,
όπερ περι τιμήν μου
παράθεσας, ήν δέ, άδελφοί,
έν μέγα μεγαλείον
νά όρ'α τινάς τξουβεκάν
μέ όλόκληρον άμνόν έν
τῷ ταφίον,
τό όποϊόν

μετά ξεροπεψημένων πατακῶν
έν τῷ φουλνίον.
Πρός δέ παραθέσαντο μεζέδας
μετά λαχνοσαλατός, χοιρομηρίου, σαρδίνων
και λακερός, πράχσας δέ τήν κουταμάραν
ό όσπιτονοικοκύρης νά μή λέξη
έσθισον, διδάσκαλε άγκαθ' έν όρέξει,
κάθ'ό δέ, ίνα μή προσβάλω άπόν άγνώως,
έπέπεσον έν δῶ φαγητῷ μου ροσιδῶς,
καθάπερ μοι διεγέρθη ή όρεξις ήπαισθητῶς
και καταβρόχθισον έν ροπή όφθαλμῶν
τά γλυκάδια και άκοιούτως ξερορρίχθην
έπί του άμνου τά έμβριζίκια,
πιάς δέ και άπθων κράσον ρητινίτην
έμέθυσον και ούχ έάρουν τήν έμαπτήν μέτην,
ότε ήλξάμην τά παρακατήματα,
όποιοῦν πλέον βλασφήματα, τό όποϊόν
φείσιον έγενόμην, κοινῶς στοϊλίον,
Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΜΙΚΡΗ

Κάποια μικρή άγάπησα,
μ' άγάπης μ' έκείνη
κι ή δύο κλίνες ύστερα
γινήκανε μιά κλίνη.
Περνούσασα πολύ καλά
τή. νόχτες και τήςμέρες
χωρίς πικρίες και καύ-
[μους
και πεθερῶς φοβέρες.
Μ' ένα σκονιάκι ή μικρή
μ' είχε καλά δεμένα

κ'έγώ κοντάτης, διπλατησπερουσσευτοχυσμένα.
Ξάφνου μιά μέρα, πρό μηνός, χωρίς αιτιαάλλη,
βλέπω τήν νέα τήν μικρή νά γίνεται μεγάλη.
Και μπαίνοντας στην κάμαρα, δίχως στο νου νά
[τόχω,
τήν βλέπω σ'εναν καναπέ με κάποιο ξενοδόχο.
Άμείσας τήν εχώρισα και δίχως περιφρόσις :
"Αντε τήςλέω στημάνασουδ'νθελξηνάξεσκάσης.
Κ'έγώ ξαναπαντρεύτηκα" έπήρα κάποια άλλη,
πειδ'όχημηκαιπειόχοντρήάλλαναίπειδ'μεγάλη.
Αυτή μου ήτανε πιστή, ποτέ δέν μ' έγελούσε,
ούτε καιξένους δέχονταν, ούτε καιμ' άπατούσε.
"Αλλά πώς πέθανα καλό ό άλλος μή νομίσρ.
Σεδ'νέμμα, βλέπει, ήμικρή με είχε συνηθείσει.
Και μου φαινότανε βαρύ κ' έπήγα νά πεθάνω,
όπου δέν έβλεπα έραστή στον καναπέ άπάνω.
Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΘΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΚΟΛΕΙΟ ΤΟΥ 31

Κι' ύστερης σου λένε, ρέ Μαν.ώ Χρυσόστο-
μη, κάνε καλό στην άνθρώποτη και μήν τεν-
τώνης άμφοτέρως τής
παλάμς σου να εύλο-
γήσης ξεροβδέξα τό
σύμπας. Άμάν, Χρι-
στέ μου, τή θεολογία
σου !

Πήρα κ' έγώ τής
προάλες τόν άνιπό
μου τόν Ταιτωική, τό
παιδί, ρέ, τής μεγάλης
μου άδερφής τής Μα-
ργῶς, για νά πάμς
συνοδεύα σε κανιά λέ-
σκη νά κανονίσουμς
τήν τέχη μας με πέντ'
έξη τάλλαρα — μέρες
πού ήτανε. Πέρι νά
συχνάξη στο σκολειό
και στο γυμναστήριο
καλλίστερης θάνας νά
ξανοιχθί κομμάτι πε-
ρι χαρτοπαίξια, για νά μή μείνη στραβό τό
παιδί και νά με σωφρονή στον αϊώνα του
αϊώνα, άμήν.

Έν πρώτοις τ' άρχίλιξα τής σπουδές άπ' τό
31 και σε δυό μέρες σου τόν έβγαλα τσιράκι,
πού τόν έγλεπεν ή μάνα του και βάρασε τό
κεφάλι τής στον τοίχο.

Υστερης φτ'ισαμς και στα Λατινικά: Πρό-
κρο, μπρίτζι και τά ρέστα. Και σε κána—δυό
μέρες μπήκαμς και στην ιστορία των προγό-
νω : Φαρῶ δηλαδή Μπακαρά, Πασέττα και
σ' ούλα τά πρωτόκλιτα και τά συναιρούμενα
τής χαρτοπαίξιας. Σηγήμια ρετινιόλαδος ;

Έλα τώρα νά δούν τά μάτια σου, ρέ Μα-
νιά μου, πώς πλερώνεται τόκαλό στον κόσμο
έδώ κάτω. Μιά μέρα ό Ταιτωική μου κάνει:
— Θίρθε στο δερμάτι σου, θείς, νά παί-
ξουμς πασέττα.

Έκλάτρητα.
— Μαζή, ρέ, με τόν καθηγητή σου θάν τά
βάνης τάρα ;

— Έλα, μου κάνει, νά όης πού θά σε κερ-
δίσω. Θί πα ξουμς δ' φραγκο—διφραγκο.

Όχι από τίποτης άλλο, άδερφάρα μου, μόνε
για νά δώσω περισσότερο θάρος στο παιδί
εδέγτηκα.

Ε, ρέ Παναγιά μου, τί μουγινες. Έγώ μά-
νε σου κατ'το ναί ; Με περιλαβαίνει ό Ταιτωικής
και κάνει αϊφινδιασμό σ' ούλα τά διφραγκα
πούχα στο πορτιμονί μου. Πανί με πανί μ'
άήηκε. Και στο τέλος πείσμα στο πείσμα
άναγκάστηκα, άκουσον, άκουσον, νά δανεi-
στῶ από δαύτους ένα δεκάριχο για τό πρό-
γευμα—πατσά, ένα κομμάτι ψωμόν και δυό
κατοστάρια.

Έτσι, ρέ, μου πλερώσε τά διδάχτρα ό μα-
θητής μου. Άντι νά με πλερώσει έκείνος τόν
πλερώσα έγώ και με τό παραπάνω.

Έλεγα ν' άνοίξω και κανένα σκολειό για
γίνω ό δάσκαλος του γένους περι μυστήρια
του Βαλλέ, μ' δέ β' ρυέσ' α... "Άλλοι μετακο-
μίζουνοι κ' έγώ θά πλερώσω τ' άμάξι ; Θα-
ρῶ πώς παρ' πολύ τόρο ξα στη φιλαθροτία
και καρός είναι νομίζω νά σιγουράρω τήν
άπό μέσα τέπρη. "Ωρα είναι. Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΚΑΤΣΑΡΙΔΑ ΜΕΓΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1924

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Και αι δύο όργαναι ενηγκαλισθησαν αλλη-
λας, ενῶ ό ήκπότης δέ Βωρδύ έβουρτζιζε
τόν μανδύαν του.

«Σημ. Κατσαρίδας». — Η διεύ-
θυνσις του ήμερολογιου μας δια-
θέτει δωρεάν τσατσάρες διά τούς
άναγνώστας μας έκείνους, τών ο-
ποιών οι τριχες ήθελον τυχόν ά-
νορθωθί λόγω συγκινήσεως έκ
του άνωτέρου άριστουργήματος.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΡΟΙΣΜΑΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

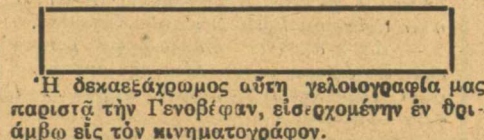
Τό λένε τά πουλάκια
κάτου στα ρέμματα
πώς σ' άγαπά, πουλί μου,
δέν είνε ψέμματα.

SONETTON

— Έγώ, πουλάκι μου, σ' άγάπα.

— Μ' άφού μ' άγάπαες για δέ μου τόλας ;
— Ντρέπομας.

ΠΟΛΥΧΡΟΜΟΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η δεκαεάχρομος αυτη γελοιογραφία μας
παριστ'ά τήν Γενοβέφαν, εισαχομένη έν θρι-
άμβω εις τόν κινηματογράφον.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΤΕΜΑΧΙΑ ΜΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Σās παραδίδομεν τά τε-
μάχια κουλούρας. Όποιοι
κατορθώση νά τά συναρ-
μολογήσῃθά κρατήση τήν
κουλούραν διά τό πρό-
γευμά του.

ΟΛΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΙΚΟΝ

Η σελις αυτη μένει κενή. Ό άναγνώστης
δύνεται νά φαντασθί τήν εικόνα τής άρε-
σκείας του.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΥΟ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

1ον (Ό θάνατος τής Έλένης)
Ό θεατής πλησιάζει εις τό ταμειον και ά-
γοράζει έν εισιτήριον τής πρώτης θέσεως. Με-
τά ήμισιον ώραν ό θεατής κλαίον επιτρέφει
εις τό ταμειον και ζητεί νά του επιστρέψου
τά χρημάτα του. Κατόπιν ή αύλαία.

2ον (Δράμα έν όικσανῶ)
Άνοιγει ή αύλαία. Κλαίει ή
αύλαία. Οι θεαται τετράκις
έκάλεσαν τήν ... σκηπήν επί τόν
συγγραφέα.

ΤΑ ΚΑΛΔΙΤΕΡΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Φορτίον μπακαλιάρου μεγά-
λων Γαλλικῶν οίκων έφθασεν εις τόν Πει-
ραιά. Η τιμή αυτου κυμαίνεται από 15—20
δραχμάς τήν όκάν.

Π. ΝΑΛΕΟΓ